LUIGI PIRANDELLO

Τὸ σπίτι τοῦ Γκρανέλα

ΕΙΣΑΓΩΓΗ–ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΑΝΝΑ ΓΡΙΒΑ

Κίχλη

[...]

Ἡ θέα τῆς ἀλάνας, πίσω ἀπὸ τὴν ὁποία βρισκόταν ὁ ψηλὸς λόφος ὅπου ὑψωνόταν ἡ πόλη κρεμασμένη στὸν ἀπότομο γκρεμὸ πάνω ἀπὸ μιὰν ἀπέραντη κοιλάδα, μὲ ἐκεῖνο τὸ μοναδικὸ φωτάκι, τοῦ ὁποίου ἡ φλογίτσα ἔτρεμε σὰν νὰ ἦταν τρομαγμένη ἀπ᾽ τὸ πηχτὸ σκοτάδι ποὺ ἀνέβαινε ἀπὸ τὴν κοιλάδα, βεβαίως δὲν ἐνθάρρυνε ἕναν ἄνθρωπο μὲ κάπως ἐξημμένη φαντασία. Οὔτε μποροῦσε νὰ τὸν ἐνθαρρύνει ἔπειτα περισσότερο τὸ φῶς ἑνὸς μοναδικοῦ κεριοῦ, τὸ ὁποῖο –ποιός ξέρει γιατί– τσιτσίριζε καθὼς ἔκαιγε, σὰν κάποιος νὰ φυσοῦσε πάνω του γιὰ νὰ τὸ σβήσει. (Ὁ Γκρανέλα δὲν ἀντιλήφθηκε ὅτι βαριανάσαινε σὰν ἄλογο, καὶ ὅτι ξεφυσοῦσε ὁ ἴδιος, μὲ τὰ ρουθούνια του, πάνω στὸ κερί.)

Περνώντας μέσα ἀπὸ τὰ πολλὰ ἄδεια σιωπηλὰ δωμάτια, μὲ τὸν ἔντονο ἀντίλαλο,

γιὰ νὰ μπεῖ σ' ἐκεῖνο τὸ δωμάτιο ὅπου εἶχε τοποθετήσει τὰ λιγοστὰ ἔπιπλα, κάρφωσε τὸ βλέμμα του πάνω στὴ φλόγα ποὺ τρεμόπαιζε καθὼς τὴν προστάτευε μὲ τὸ χέρι του, γιὰ νὰ μὴ βλέπει τὴ σκιὰ τοῦ σώματός του, ἡ ὁποία ἀποκτοῦσε τερατώδεις διαστάσεις ὅπως ἁπλωνόταν κατὰ μῆκος τῶν τοίχων καὶ πάνω στὸ πάτωμα.

Τὸ κρεβάτι, οἱ καρέκλες, ἡ σιφονιέρα, ὁ νιπτήρας τοῦ φαίνονταν χαμένα μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ ἀνακαινισμένο δωμάτιο. Ἀκούμπησε τὸ κερὶ πάνω στὴ σιφονιέρα, ἀποφεύγοντας νὰ στρέψει τὸ βλέμμα στὴν εἴσοδο, πέρα ἀπὸ τὴν ὁποία τὰ ἄλλα ἄδεια δωμάτια εἶχαν ἀπομείνει σκοτεινά. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά. Ἦταν ὁλόκληρος μούσκεμα στὸν ἱδρώτα.

Τί νὰ ἔκανε τώρα; Ἀρχικὰ θὰ ἔκλεινε ἐκείνη τὴν πόρτα καὶ θὰ ἔβαζε τὸ μάνταλο. Ναί, γιατὶ πάντα, ἀπὸ συνήθεια, πρὶν νὰ πέσει στὸ κρεβάτι, ἀμπαρωνόταν ἔτσι, μέσα στὸ δωμάτιο. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανεὶς ἐκεῖ, ἀλλά... ἡ συνήθεια, νά! Καὶ για-

τί τότε εἶχε πάρει ξανὰ στὰ χέρια του τὸ κερὶ γιὰ νὰ πάει νὰ κλείσει ἐκείνη τὴν πόρτα; Ἄ... βέβαια, ἀφηρημένος!...

Δὲν θὰ ἦταν καλό, τώρα, ν' ἀνοίξει λιγάκι τὴν μπαλκονόπορτα; Οὔφ! Ξεφυσοῦσε ἀπὸ τὴ ζέστη ἐκεῖ μέσα... Κι ἔπειτα, ὑπῆρχε ἀκόμη μιὰ ἀπαίσια μυρωδιὰ ἀπὸ βερνίκι... Ναί, ναί, λιγάκι, τὴν μπαλκονόπορτα. Καὶ ὅσο ἔπαιρνε λίγο ἀέρα, θὰ ἔστρωνε τὸ κρεβάτι μὲ τὰ σεντόνια ποὺ εἶχε φέρει.

Αὐτὸ κι ἔκανε. Μόλις ὅμως εἶχε στρώσει τὸ κατωσέντονο πάνω στὸ στρῶμα, τοῦ φάνηκε ὅτι ἄκουσε κάτι σὰν χτύπημα στὴν πόρτα. Τοῦ σηκώθηκαν οἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς, μιὰ ἀνατριχίλα τὸν διαπέρασε, σὰν ξαφνικὸ κόψιμο ἀπὸ ξυράφι. Μήπως τὸ σίδερο τοῦ κρεβατιοῦ εἶχε χτυπήσει στὸν τοῖχο; Περίμενε λίγο, μὲ τὴν καρδιά του ἕτοιμη νὰ σπάσει. Σιωπή! Ἀλλὰ τοῦ φάνηκε μυστηριωδῶς ἔμψυχη ἐκείνη ἡ σιωπή...

Ὁ Γκρανέλα μάζεψε ὅλες του τὶς δυνάμεις, ἔσμιξε τὰ φρύδια, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ ζω-

νάρι του ἕνα ἀπὸ τὰ πιστόλια του, ξαναπῆρε στὰ χέρια του τὸ κερί, ξανάνοιξε τὴν πόρτα καί, μὲ τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς του σηκωμένα, φώναξε:

«Ποιός εἶναι ἐκεῖ;»

Ὁ θλιβερὸς ἀντίλαλος τῆς ἀγριοφωνάρας του ἤχησε μὲς στὰ ἄδεια δωμάτια. Καὶ αὐτὸς ὁ ἀντίλαλος ἔκανε τὸν Γκρανέλα νὰ ὑποχωρήσει. Ἀμέσως ὅμως ἀνέκτησε τὶς δυνάμεις του. Χτύπησε τὸ πόδι του, σήκωσε τὸ χέρι κρατώντας τὸ πιστόλι. Περίμενε μιὰ στιγμή, ἔπειτα ἄρχισε νὰ ἐπιθεωρεῖ ἀπὸ τὸ κατώφλι τὸ διπλανὸ δωμάτιο.

Ὑπῆρχε μονάχα μιὰ σκάλα σ' ἐκεῖνο τὸ δωμάτιο, ἡ ὁποία ἀκουμποῦσε στὸν ἀπέναντι τοῖχο: ἡ σκάλα ποὺ εἶχαν χρησιμοποιήσει οἱ ἐργάτες γιὰ νὰ κολλήσουν τὴν ταπετσαρία. Τίποτε ἄλλο. Ὅμως, βέβαια, δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία: τὸ σίδερο τοῦ κρεβατιοῦ εἶχε τρίξει στὸν τοῖχο.

Καὶ ὁ Γκρανέλα μπῆκε πάλι μέσα στὸ δωμάτιο, ἀλλὰ μὲ τὰ μέλη του ξαφνικὰ παρα-

λυμένα καὶ τόσο βαριά, ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ ἀρχίσει νὰ ξαναφτιάχνει τὸ κρεβάτι.

Πῆρε μιὰ καρέκλα καὶ πῆγε νὰ καθίσει στὸ μπαλκόνι, στὴ δροσιά.

«Ζζζρρ!»

Καταραμένη νυχτερίδα! Μὰ ἀντιλήφθηκε ἀμέσως, ναί, ὅτι ἐκεῖνο ἦταν τὸ τσίριγμα μιᾶς νυχτερίδας ποὺ τὴν τράβηξε τὸ φῶς ἀπ' τὸ ἀναμμένο κερὶ στὸ δωμάτιο. Καὶ γέλασε ὁ Γκρανέλα, αὐτὴ τὴ φορὰ χωρὶς φόβο, καὶ σήκωσε τὰ μάτια γιὰ νὰ διακρίνει μέσα στὸ σκοτάδι τὸ πέταγμα τῆς νυχτερίδας. Ἐκείνη τὴ στιγμή, τὸ αὐτί του ἔπιασε ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἕνα τρίξιμο. Ὅμως ἀμέσως κατάλαβε ὅτι τὸ τρίξιμο προερχόταν ἀπὸ τὴ φρεσκοκολλημένη ταπετσαρία τῶν τοίχων καὶ τὸ διασκέδασε πολύ! Ἄ, μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ἦταν διασκεδαστικὰ τὰ πνεύματα... Ἐντούτοις, καθὼς στράφηκε, χαμογελώντας, γιὰ νὰ κοιτάξει μέσα στὸ δωμάτιο, εἶδε... – ἀρχικά, δὲν κατάλαβε καλὰ τί ἦταν: ἀναπήδησε ἐμβρόντητος. Σφίχτηκε, ὀπισθοχωρών-

τας, στὰ κάγκελα τοῦ μπαλκονιοῦ. Μιὰ πελώρια γλώσσα, λευκή, ἁπλωνόταν σιωπηλὰ κατὰ μῆκος τοῦ πατώματος, ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ ἄλλου δωματίου, ποὺ εἶχε μείνει ἀνοιχτή!

Καταραμένο, καταραμένο, καταραμένο! Ἕνα ρολὸ χαρτὶ ταπετσαρίας, ἕνα ρολὸ χαρτὶ ταπετσαρίας ποὺ οἱ ἐργάτες ἴσως τὸ εἶχαν ἀφήσει ἐκεῖ, καὶ τὸ ὁποῖο κατέβαινε ἀπὸ κείνη τὴ σκάλα... Ἀλλὰ ποιός τὸ εἶχε κάνει νὰ κατρακυλήσει κι ἔπειτα νὰ γλιστρήσει ἔτσι, νὰ ἁπλωθεῖ στὸ πάτωμα τῶν δύο δωματίων, πέφτοντας πάνω στὴν ἀνοιχτὴ πόρτα;

Ὁ Γκρανέλα δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ συγκρατηθεῖ. Μπῆκε μέσα μαζὶ μὲ τὴν καρέκλα. Ἔκλεισε φουριόζος τὴν μπαλκονόπορτα. Πῆρε τὸ καπέλο του, τὸ κερὶ καὶ τὸ ἔσκασε κατεβαίνοντας τὶς σκάλες. Ἀφοῦ ἄνοιξε σιγὰ σιγὰ τὴν πόρτα, κοίταξε προσεκτικὰ πρὸς τὴν ἀλάνα. Κανείς! Τράβηξε τότε τὴν πόρτα καί, τοῖχο τοῖχο δίπλα στὸ σπίτι, ξεγλίστρησε στὸ μονοπάτι ἔξω ἀπὸ τὸ περιτείχισμα, μὲς στὸ σκοτάδι.